

STRESZCZENIE PRACY W JĘZYKU POLSKIM

Sektor kinowy w Polsce jako ważny element infrastruktury kulturowej i przestrzeni społecznych interakcji, w ostatnich latach doświadcza głębokich przekształceń technologicznych, organizacyjnych i rynkowych. Dynamiczny rozwój platform streamingowych, zmiana preferencji widzów oraz skutki pandemii COVID-19 postawiły przed sieciami kin wyzwania związane z utrzymaniem ciągłości działania, konkurencyjności i relacji z odbiorcami. W tym kontekście kluczowego znaczenia nabiera zdolność instytucji do adaptacji i wzmacniania odporności organizacyjnej rozumianej jako umiejętność reagowania na zakłócenia i uczenia się w warunkach niepewności. Mimo rosnącego zainteresowania koncepcją rezyliencji, dotychczasowe badania rzadko odnosiły się do sieci kin jako specyficznych struktur relacyjnych funkcjonujących na styku misji społeczno-kulturowej i logiki rynkowej. Niniejsza rozprawa stanowi próbę wypełnienia tej luki poprzez identyfikację strategii zarządzania sprzyjających budowaniu odporności sieci kin w Polsce.

Celem głównym pracy była identyfikacja i analiza strategii zarządzania, które wspierają odporność organizacyjną sieci kin w warunkach dynamicznych zmian technologicznych, społecznych i rynkowych. Podjęto próbę odpowiedzi na pytanie, jakie mechanizmy zarządcze pozwalają kinom przetrwać, utrzymywać relacje z odbiorcami i tworzyć wartość w zmiennym otoczeniu. Cele szczegółowe obejmowały analizę koncepcji rezyliencji, określenie determinant strategii, ocenę wpływu technologii i cyfryzacji oraz poznanie opinii interesariuszy na temat działań adaptacyjnych. Sformułowano hipotezę główną, zgodnie z którą nowoczesne technologie i rozwój platform streamingowych wymuszają adaptację strategii zarządzania, co sprzyja budowaniu odporności organizacyjnej. Postawiono także cztery hipotezy pomocnicze odnoszące się do wpływu technologii, streamingu, percepcji strategii i inwestycji cyfrowych na lojalność, elastyczność i konkurencyjność kin.

Struktura rozprawy obejmuje sześć rozdziałów. Pierwszy rozdział prezentuje ewolucję i uwarunkowania funkcjonowania sieci kin, drugi – charakterystykę strategii zarządzania, trzeci – determinanty odporności organizacyjnej, a czwarty – metodykę badań empirycznych. W rozdziale piątym omówiono wyniki badań ilościowych i jakościowych, a rozdział szósty zawiera model odporności, warianty strategii oraz rekomendacje zarządcze. Łącznie praca stanowi propozycję całościowego ujęcia problematyki budowania odporności organizacyjnej sieci kin w warunkach zmienności otoczenia.

W celu weryfikacji założeń badawczych zastosowano podejście mieszane, łączące metody ilościowe i jakościowe. Badanie empiryczne objęło ankiety przeprowadzone wśród 426 widzów oraz 201 pracowników kin, a także pięć wywiadów pogłębionych z przedstawicielami kadry zarządzającej. W badaniach uwzględniono również obserwację uczestniczącą w wybranych sieciach kin. Analiza danych ilościowych została przeprowadzona z wykorzystaniem testów istotności statystycznej i analizy korelacji, natomiast dane jakościowe poddano analizie treści z zastosowaniem kodowania tematycznego. Triangulacja metod i źródeł informacji pozwoliła uchwycić zarówno „twarde” wskaźniki adaptacyjności organizacji, jak i „miękkie” aspekty kultury organizacyjnej oraz relacji z odbiorcami.

Wyniki badań ilościowych i jakościowych wykazały, że wdrażanie nowoczesnych technologii – takich jak IMAX, VR czy 4DX – pozytywnie wpływa na lojalność klientów i

sprzyja zwiększeniu ich uczestnictwa w seansach. Jednocześnie zaobserwowano częściowe potwierdzenie hipotezy o negatywnym wpływie platform streamingowych na lojalność widzów – zależność ta była szczególnie widoczna wśród młodszych użytkowników i mieszkańców dużych miast, natomiast w innych grupach kino zachowało funkcję wydarzenia społecznego. Badania potwierdziły także znaczenie percepcji strategii zarządzania przez pracowników – tam, gdzie strategie były oceniane jako elastyczne i wspierające innowacyjność, deklarowano wyższy poziom poczucia bezpieczeństwa i zaangażowania. Zidentyfikowano cztery główne typy strategii odpornościowych: relacyjną, koncentrującą się na budowaniu więzi z widzami i partnerami; technologiczną, skupioną na inwestycjach w innowacje; operacyjną, wzmacniającą efektywność zarządzania; oraz hybrydową, łączącą cechy wszystkich powyższych podejść. W rezultacie opracowano model odporności organizacyjnej sieci kin, określony mianem „KI-NO-WY”, integrujący trzy wymiary: strukturalny, relacyjny i strategiczny, co pozwala na kompleksowe ujmowanie procesów adaptacji i budowania rezyliencji.

Wartość naukowa pracy polega na przeniesieniu koncepcji odporności organizacyjnej do analizy instytucji kultury, co dotąd nie było przedmiotem pogłębionych badań w kontekście sieci kinowych w Polsce. Proponowany model stanowi ramę analityczną, którą można rozwijać w kolejnych projektach badawczych obejmujących inne segmenty sektora kultury, takie jak teatry, muzea czy centra sztuki. W wymiarze aplikacyjnym praca dostarcza praktycznych rekomendacji dla menedżerów sieci kin, wskazując na konieczność elastycznego podejścia do strategii, budowania silnej kultury organizacyjnej, rozwijania relacji z widzami oraz świadomego wdrażania technologii jako narzędzi wspierających doświadczenie kinowe, a nie cel sam w sobie.

Słowa kluczowe: odporność organizacyjna, rezyliencja, zarządzanie strategiczne, sieci kin, innowacje technologiczne.